

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

(Lovforslaget (nr. 122) findes i tillæg A. sp. 1517, fremsættelsen i tidenden sp. 3592).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Det har ofte været drøftet, om det ikke er mest formålstjenligt at ændre ligningsloven om foråret i stedet for om efteråret. Der har også været gjort forsøg herpå med det resultat, at vi nu foretager ændringer såvel forår som efterår. Alligevel hilser jeg med tilfredshed, at der foreslås ændringer for skatteåret 1965-66 på nuværende tidspunkt. Ændringerne er begrundet dels i de foreslåede ændringer i lov om særlig indkomstskat, dels i en praktisk overflytning af visse bestemmelser fra udskrivningsloven til ligningsloven. Dette sidste kan jeg kun anbefale, idet de pågældende bestemmelser rettest hører hjemme i ligningsloven. Men en sådan rokade gør jo ikke vore skattelove mere overskuelige, og ved en kommende skattereform må spørgsmålet melde sig, om man ikke simpelt hen bør slå statsskattelov, udskrivningslov og ligningslov sammen i en forenklet lov; måske kunne der i en sådan mere omfavnede skattelov også indkorporeres andre love. Alt dette er imidlertid fremtidsmusik, og foreløbig skal jeg blot sige, at jeg finder de foreslåede ændringer velbegrundede. Jeg skal kun knytte et par kommentarer til enkelte af ændringerne.

Skatterådene får nu lovhjemmel til at bruge den tid til ligningen, som de i øjeblikket er nødt til at tage alligevel; det drejer sig altså om en art amnestibestemmelse eller, om man vil, en lex Jensen.

Vedrørende bestemmelsen om beskatning af spillegevinster er der blot tale om en overflytning, men det vil måske være på sin plads, om hele dette problem før eller senere bliver taget op til nærmere over-

vejelse. Der er her i landet en spillelidenskab uden lige. Om folk vil bruge deres penge til spil eller ej, må være deres private sag, men det er betænkeligt, når man efterhånden er tvunget til at spille, og store dele af vor varedistribuerer sig snart betinget heraf; man er tvangsindlagt, og gennem øget varepris må man betale for også at spille med. Det gælder snart også, hvis man ønsker at købe et ugeblad eller en avis. Der har været talt om at begrænse denne tendens til, at varesalg laves om til en art Dyrehavsbakke, men det vedrører for så vidt ikke skattelovene, selv om tanken har været rejst om at nægte fuldt fradrag i skattemæssig hensende for bl. a. den art reklame. Jeg tror ikke, denne vej er farbar. Det kan ikke være skattemyndighedernes opgave at skønne over, hvad der er sund og hvad der er usund reklame.

At fastsætte et maksimalt reklamefradrag på en vis procent af omsætningen er nok heller ikke muligt. Nye firmaer har større behov for reklame end indarbejdede forretninger, ligesom de forskellige varearters reklamebehov er forskelligt. Der skal reklameres kraftigere for tandpasta end for rugbrød. Men når jeg har rejst spørgsmålet her, er det på grund af det ejendommelige forhold, at vi i dag ikke skattemæssigt hæmmer en sådan form for spil, men tværtimod præmierer den ved disse lempelige engangsbeskatninger. Med vor store marginalbeskatning, som jo hovedsagelig skyldes skattefradragets retten, ville beskatningen af gevinsten selvfølgelig meget hårdt ramme den lille part af vore medborgere, der er så heldige at vinde en virkelig gevinst, hvad enten det er hos et ugeblad, hos et sæbepulverfirma eller ved finanshovedkassen. Derfor har man disse lempelige regler, så firmaet kan avertere med „Vi betaler skatten“, mens det i virkeligheden er andre skatteydere, der gør det.

Jeg ønsker ikke at ødelægge glæden for den, der kan finde det fjerde es, eller hvad man nu skal have; men hvis der kunne findes en ordning, som var noget mere skattemo-